

Pozdrav k životnímu jubileu Marii Náplavové (*1. 5. 1943)

Milá Marie, zdá se to neuvěřitelné, ale je to už přes třicet let, kdy jsme spolu ve Slováckém muzeu sdílely jednu pracovnu, dva pracovní stoly vždy proti sobě a denně řešily to, co nám bylo pracovně či osobně blízké. A je to dalších dvacet let, kdy se příležitostně sejdeme a vzpomínáme na to, co nás spolu drželo, když to nebylo úplně dobré, a naopak z čeho jsme se spolu radovaly. Uběhly roky, generace se vyměnily a současným pracovníkům Slováckého muzea Tě může připomínat jen Tvá odvedená práce.

Ty jsi patřila k první generaci etnografů, která v době vedení muzea dr. Josefem Jančářem začala muzejní práci pojímat odborně a systematicky. Spolu s etnografem Josefem Peškem a konzervátorkou Doubravkou Šotolovou jste začali budovat depozitáře a zavedli do muzejní praxe odbornou péči a přehledný způsob ukládání muzejní textilní sbírky. Stopa po Tvé práci zůstala v zápisech v několika evidenčních knihách a na tisících kartách evidence druhého stupně.

I když jsi musela každodenně překonat dvacetikilometrovou trasu z Osvětiman do pracovního kolotoče v muzeu, přispěla si svou bodrou náturou a dobrou náladou ke zvládnutí ne vždy jednoduchých úkolů, mnohdy i fyzicky náročných prací, jako bylo stěhování rozsáhlého sbírkového fondu muzea v Bojkovicích nebo přesun sbírek do nově zbudovaných depozitářů Slováckého muzea v Topolné. Měla jsi největší zásluhu na získávání krojových kompletů do nově instalované národopisné expozice a podílela ses na jejím vybudování a otevření v roce 1972. Nejvíce úsilí jsi vkládala do dlouholeté práce s kronikáři uherskohradištského okresu, které jsi s trpělivostí a systematickostí metodicky vedla. Záslužná byla tvoje snaha oslovovat a školit nové kronikáře a s odbornou znalostí připomínkovat a hodnotit stávající obecní kroniky, které byly pod Tvým vedením pečlivě vedeny.

Vždy Tě nejvíc zajímala výroba lidové keramiky, kolem jejichž center výroby ses celý život pohybovala. Do dílen v Jalubí, Modré, Tupesích a Osvětimanech často mířily tvé výzkumy, které jsi zpracovala do mnoha studií a využila k tematickým výstavám. Bylo Ti blízké i zpracování textilního fondu muzea v drobných příspěvcích, především o lidovém oděvu v Osvětimanech.³ Ráda ses zapojovala i do řešení problematiky témat Mezinárodní komise pro výzkum lidové kultury v Karpatech a na Balkáně, kde ses setkávala s kolegy z oboru, se kterými vzniklo díky podobným odborným i lidským názorům dlouholeté přátelství.

---

3 Výběrová bibliografie PhDr. Marie Náplavové byla publikována v Národopisném věstníku 30 (72), 2013, č. 1, s. 81-83.

Tvoji osobnost jako etnografku znaly především děti ve školách, folklorní soubory a nejrůznější spolky v obcích po celém okrese, pro které jsi připravovala přednášky především s tématy rodinného a výročního zvykosloví. Po odchodu do důchodu jsi v Osvětímanech odvedla spoustu práce jako místostarostka obce, kdy jsi mohla zúročit pracovní zkušenosti z kulturní instituce a byla jsi aktivní v kulturní a sociální sféře.

Marie, život jde stále dál a je třeba si jej i v tomto věku zpříjemňovat v přítomnosti Tvé velké a pěkné rodiny a Tvých kamarádů na telefonu. Zdraví si opatruj, neboť je zrádné a často nás mnohé nečekaně překvapí. Přeji sílu, optimismus, dobrou náladu, a především alespoň tak dobré zdraví jako doposud.

Ludmila Tarcalová
Uherské Hradiště

Šedesát let v Polabském muzeu. Životní jubileum Jany Hrabětové

Začátkem dubna tohoto roku (9. dubna) oslavila svoje osmdesáté narozeniny výjimečná osobnost, jejíž jméno je neodmyslitelně spjato s Polabským národopisným muzeem, neboli se skanzenem v Přerově nad Labem. Touto osobností je etnografka, čestná členka České národopisné společnosti PhDr. Jana Hrabětová, která stála u samotného zrodu skanzenu a později pak byla hlavní hybnou silou při jeho budování a rozšiřování. Je obdivuhodné, že se na tvorbě expozic a chodu muzea podílí se zájmem a pílí sobě vlastní dodnes.

Jana Hrabětová vyrůstala od raného dětství v Poděbradech a tamní muzeum ji k sobě přitahovalo vlastně po celý život. Jak sama uvádí, už jako malé dítě byla fascinována množstvím exponátů a tajemnými zákoutími poděbradského muzea. Později coby větší děvče chodila do muzea na brigádu, a ještě později v roce 1963 zde začala pracovat na žádost tehdejšího ředitele Svatopluka Šebka jako pomocnice archeoložky Jarmily Justové. Postupně rozšiřovala pole své působnosti – podílela se na přípravě výstav, vedla vlastivědný kroužek pro děti a spolupracovala také s architektem Ladislavem Štěpánkem, krajským konzervátorem pro lidovou architekturu, jehož zásluhou pak přerovský skanzen vznikl. V roce 1966 totiž architekt Štěpánek objevil dnešní tzv. staročeskou chalupu v Přerově nad Labem a společně s ředitelem poděbradského muzea Svatoplukem Šebkem se zasloužil o založení skanzenu. Jana Hrabětová se tehdy